

סֵדֶר הַלְמוּד לְשָׁנָה מֵעֲבָרָת י"ג אָדָר א':

וְכִמוּ כֵן הוּא לְעֵינֵי הַתְּבוּדוֹת שֶׁהוּא גַם כֵּן בְּחִינַת אֲמִירַת תְּהִלִּים
 בְּמִבְּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר, כִּי עַל-יְדֵי הַדְּבוּרִים הַקְּדוּשִׁים יִנְצַח הַכֹּל
 בְּיָדָיו גַּם דָּוִד אָמַר לְמִנְצַח עַל עֲצָמוֹ כְּמִנְשֵׂא וּמְחִזֵּק עֲצָמוֹ וְאוֹמֵר:
 "לְמִנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד" הֵינּוּ לְדָוִד שֶׁמִּנְצַח כָּל הַמְּלַחְמוֹת עַל-יְדֵי
 דְּבוּרוֹ, אוֹמֵר עֵתָה זֶה הַמְּזֻמָּר וְכֵן צָרִיךְ כָּל אָדָם אֲפִלוֹ בְּמִדְרָגָתוֹ
 הַשְּׂפֵלָה לִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁבְּיָדָיו הוּא מִנְצַח הַרְּבִה עַל-יְדֵי כָּל דְּבוּר
 וְדְבוּר שֶׁל שִׂיחָה וְהַתְּבוּדוֹת וְכוּ' שֶׁאוֹמֵר כִּי זֶהוּ נִצְחוֹן נִצְחֵי
 שְׁנֵשָׂאָר לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצְחַת נִצְחִים וְאִם יִהְיֶה חֶזֶק בְּזֶה שֶׁעַד שֶׁתֵּצֵא
 נַפְשׁוֹ מִמֶּשׁ יַעֲסֹק בְּזֶה יִהְיֶה אִיךְ שִׁיְהִיָּה וְיַעֲבֹר עָלָיו מָה בְּיָדָיו
 יִנְצַח הַמְּלַחְמָה בְּחֶסֶדוֹ הַגָּדוֹל וְכִמוּ שֶׁבְּמִלְחָמָה גְּשָׁמִית הָעֶקֶר הוּא
 חֶזֶק הַלֵּב שֶׁל אַנְשֵׁי הַחַיִּל שֶׁלֹּא יֵאָבְדוּ לְבָבָם, וְיֵשׁ עַל זֶה כֹּפֶה
 לְמוֹדִים לְחֶזֶק לֵב אַנְשֵׁי הַצָּבָא הַיּוֹצְאִים בְּמִלְחָמָה, כִּמוּ כֵן הוּא
 מִמֶּשׁ בְּעֵינֵי זֶה גַם כֵּן שֶׁצָּרִיכִין לְחֶזֶק אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל עֵת מְאֹד
 וְלִידַע וּלְהֶאֱמִין וּלְהִזְכִּיר זֹאת בְּעֲצָמוֹ גַם כֵּן בְּפֶה מְלֵא, שֶׁאִיךְ
 שֶׁהוּא יֵשׁ כֹּחַ גָּדוֹל מְאֹד לְהַדְּבוּר לְנִצְחַת כָּל הַמְּלַחְמוֹת דְּקִדְשָׁה שְׂוִיָּה
 בְּחִינַת לְמִנְצַח שְׁמִזְכִּיר בְּכָל פֶּעַם כִּי צָרִיכִין לְחֶזֶק אֶת עֲצָמוֹ
 הַרְּבִה כְּשֶׁרוֹצֶה לְעַסֵּק בְּתַפְלָה וְשִׂיחָה וְדְבוּר בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ
 וּלְהֶאֱמִין שֶׁבְּיָדָיו יִנְצַח עַל-יְדֵי-זֶה אִם יִהְיֶה חֶזֶק לְעַסֵּק בְּזֶה כָּל יָמָיו
 כִּנ"ל וְאִיךְ שִׁיְהִיָּה אֲפִלוֹ אִם לֹא יִזְכֶּה לְנִצְחַת הַמְּלַחְמָה בְּשִׁלְמוֹת חַס
 וְשָׁלוֹם, אַף-עַל-פִּי-כֵן כִּבֵּר נִצַּח הַרְּבִה עַל-יְדֵי הַדְּבוּרִים הַקְּדוּשִׁים
 בְּעֲצָמָם שֶׁדְּבַר וּבִקְשׁ מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, כִּי כָּל מָה
 שֶׁעוֹשִׂים בְּשִׁבִיל נִצְחוֹן דְּקִדְשָׁה זֶה נִשְׂאָר לְעוֹלָם אֲפִלוֹ אִם לֹא זָכָה
 חַס וְשָׁלוֹם, לְגַמֵּר פְּעֻלָּתוֹ בְּשִׁלְמוֹת, כִּי לִית רְעוּתָא טְבָא דְּאֵתְאֲבִיד

בפרט דבורים וקולות של תפלה שזה יקר מן הכל (הלכות ברכת הראיה הלכה ה'):

צו הדבור-פה יש לו כח גדול מאד כמו שאנו רואים בפה שתקנו לנו חכמינו זכרונם לברכה, שמי שחלם לו חלום לא טוב וטיבנו באפי תלתא דלימרי לה חלמא טבא חזית כפה פעמים, ובזה רואים נפלאות תקיפות הדבור, שאף-על-פי שבאמת חלם לו חלום רע אף-על-פי-כן על-ידי שהמיטיבים לו בפיהם חלמא טבא חזית כפה פעמים, בזה יש להם כח שיהיה החלום באמת טוב ולהפך מרע לטובה נמצא שרואים בזה כפה גדול כחו של הדבור הקדוש, כי הדבור יש לו כח גדול מאד להפך את האדם עצמו גם כן מרע לטוב, כי עקר נצחון למלחמה הוא על-ידי הדבור שהוא עקר הכלי זין של ישראל, כי אין כחנו אלא בפה ובנ"ל, וזה עקר הכלי זין של משיח (כמו שמבאר בלקוטי א' סימן ב') ושם כל הצדיקי אמת שכל כלי זינם הוא רק על-ידי תפלה והדבור הקדוש:

וכן עקר בטול השכחה ולזכות לזכרון דקדושה לאדבקא מחשבתה בעלמא דאתי בכללות ובפרטיות בשלמות הוא רק על-ידי הדבור, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, זכור בפה וכמו שרואין בחוש גם בענין למוד הפשוט שעל-ידי שחזור משנתו הרבה פעמים בפה מלא על-ידי-זה זוכר למודו תמיד וכן הוא גם כן לענין זכרון בעלמא דאתי הנ"ל, שעקר העצה לזכות לזה הוא לחזור הזכרון הזה בדבור פיו להיות רגיל בכל יום לדבר בפה מלא מענין הזכרון הזה, מה יהיה התכלית ממני לעולם הבא מה יהיה סופי, וכי באתי הנזה לקבע עצמי חם ושלום, בזה העולם, הלא הכל יודעים שאין שום קביעות בזה העולם העובר והרץ והפורח מאד ולא באתי הנזה כי אם להכין עצמי לעלמא דאתי וכי, ועל

חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תפד - נאמר מזהרני"ת זצ"ל "למד מצד מקוה שד"ק מצד מצד רבנו יהיה תיקון רב" - חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בן צריכין ללמד הרבה ספרי מוסר הבנויים על יסודות אמונתנו הקדושה, כי הספרי מוסר הקדושים מזכירין היטב את תכלית עולם הבא וכן צריכין להתבודד הרבה בכל יום ולדבר עם עצמו בפה מלא מתכלית עולם הבא כנ"ל, כי הדבור יש לו כח גדול להזכיר את האדם וזה בחינת כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד (שם):

צו מבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה, שהפליגו מאד במעלת קרבן מנחה שהיא קרבן העני שאף-על-פי שאינו יכול להביא פר ואיל וכפש וכו', אף-על-פי-כן מצא לו השם יתברך תקנה שיביא עשירית האיפה קמח שהיא חביבה מאד בעיני השם יתברך, כי נאמר ב"ה "ונפש כי תקריב קרבן מנחה", לרמוז שמעלה עליו הכתוב כאלו הקריב נפשו ובמדרש רבה פרשת צו אמרו לענין מעלת קרבן מנחה, ולא עוד אלא שכל הקרבנות אינם באים חצים וזה באה חציה מחציתה בבקר ומחציתה בערב, ולא עוד אלא מי שמקריב אותה מעלה עליו הכתוב כאלו מקריב מסוף העולם ועד סופו וכו', עין שם גם אמרו במדרש רבה לך-לך, כל הקרבנות גלה הקדוש-ברוך-הוא לאברהם אבינו עגלה משלשת ועז משלש ותור וגזל שהם בחינת פרים וכו' ועופות חוץ מעשירית האיפה, ויש מאן דאמר שם שגלה לו גם קרבן עשירית האיפה רק ברמז:

וכל זה מרמז לענין תפלת העני המבאר בזהר הקדוש פרשת בלק דף קצ"ה, שהיא יקרה מאד בעיני השם יתברך עין שם כי עקר הקרבן עתה הוא תפלה כי על-ידי-זה עקר התשובה בחינת "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" ואמרו רבותינו זכרונם לברכה, אינו מבקש מכם אלא דברים כי צריך האדם לדעת כשמרגיש עניותו

וּשְׁפִלוּתוֹ בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת אֶפְלוּ כְּשֶׁלֹא יוּכַל לְהִתְפַּלֵּל וּלְפָרֵשׁ
 שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ בְּשִׁלְמוֹת כָּרְאוּי, אֲף־עַל־פִּי־כֵן כְּשִׁיחָתוֹ
 לְהִתְפַּלֵּל וּלְשׁוּחַ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ אִיךְ שִׁיּוּכַל מִתּוֹךְ מְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת
 עֲנִיּוֹתוֹ וְגָלוּתוֹ בְּגַשְׁמִיּוֹת וּרוּחָנִיּוֹת אֶפְלוּ בְּבַחֲיַנְתּוֹ: "תְּפִלָּה לְעָנִי כִי
 יַעֲטֹף וּלְפָנֵי ה' יִשְׁפֹךְ שִׁיחוֹ", כְּמוֹ הַשּׁוֹפֵךְ מַיִם, בְּבַחֲיַנְתּוֹ: "שִׁפְכֵי
 כַּמַּיִם לַבַּיִת", אֶפְלוּ אִם נִדְמָה לוֹ, שֶׁהוּא בְּלִי שֶׁכֵּל וּבְלִי כּוֹנֵן הָרְאוּי,
 אֲף־עַל־פִּי־כֵן אֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ שׁוֹפֵךְ שִׁיחוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וְגַם
 אִם הִתְפַּלָּה הַזֹּאת בְּעֲצָמָה מְעַרְבֶת בְּפִסְלֵת וּבְמַחְשָׁבוֹת מְקַלְקְלוֹת
 הַרְבֵּה, שֶׁבְּיָדָיו אֵינָה רְאוּיָה לְעֲלוֹת חֵם וְשָׁלוֹם, אֲף־עַל־פִּי־כֵן רַבִּים
 רַחֲמָיו יִתְבָּרֵךְ כָּל כֶּךָ, שֶׁאֶפְלוּ אִיךְ שֶׁהוּא מֵאַחַר שֶׁמִּתְגַּבֵּר לְהִתְפַּלֵּל
 מִתּוֹךְ מְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת עֲנִיּוֹתוֹ וְדָלוּתוֹ הַקָּדוֹשׁ־שֶׁבְּרוּךְ־הוּא מְרַחֵם
 עָלָיו וּמְקַבְּלָהּ, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁתְּפִלָּה זֹאת דְּיוֹקָא מְגִיעַ תְּקוּנָה עַד
 אִין קִין מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, כִּי תְּפִלָּה כְּזֹאת דְּיוֹקָא יִקְרָה מְאֹד
 אֲצֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְהוּא סוּד שְׂאֵי אֲפֹשֶׁר לְהַשִּׁיג כָּלֵל עַד הֵיכָן
 מְגִיעִים רַחֲמָיו יִתְבָּרֵךְ, כָּל זְמַן שְׂאִין הָאָדָם מִיָּאֵשׁ עֲצָמוֹ מִהַצְעָקָה
 וְהִתְפַּלָּה:

וְכָל הַגְּאֻלָּה הָאַחֲרוֹנָה תְּלוּיָה בְּזֶה כִּי בְּזֶה תְּלוּי עֵקֶר תְּקוּן הַתְּשׁוּבָה
 לְבָלִי לְיָאֵשׁ עֲצָמוֹ אֶפְלוּ בְּדִלִי דְלִי דְלוּת וְכוּ', וְעַל כֵּן זֶה הַסּוּד לֹא
 נִתְּנָה אֶפְלוּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ רַק בְּרָמֵז, כִּי אֵי אֲפֹשֶׁר לְגַלוֹת זֶה
 הַסּוּד בְּפִירוּשׁ עַד הֵיכָן רַחֲמָיו וְרַבּוּי סְלִיחָתוֹ מְגִיעַ שְׁזֵה בְּחִינַת:
 "וְאֵל אֶלְקִינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסַלַח" שְׁדָרְשׁוּ בְּמִדְרַשׁ וַיִּקְרָא זֶה עֲשִׂירִית
 הָאֵיפָה, הֵינּוּ כַּנִּל רַק כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְהַבִּין בְּעֲצָמוֹ שִׁיחוּם עַל
 עֲצָמוֹ וְאֵל יִתְיָאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים לְעוֹלָם כִּי "חֲסִדֵי ה' לֹא תִמְנֹו
 וְלֹא כָלוּ רַחֲמָיו" וְעַצֵּם הַחֶסֶד הַזֶּה מִתְּנַלָּה בְּכָל דוֹר וְדוֹר עַל יְדֵי
 הַצְּדִיקִים שֶׁמְשִׁיכִים בְּחִינַת הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחַ, שֶׁעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר

ה'תפ"ו ✧ צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" ✧
✧ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

תמיד עני ואביון בחינת: "ואני עני ואביון" שאמר דוד, בחינת עני ורוכב על החמור, והוא עוסק לתקן ולהושיע לכל העניים בבחינת: "יחום על דל ואביון" וכו', והם מרמזים לנו יקרת ה"תפלה לעני כי יעטף" בצרתו, אפלו אם תפלת העני הזאת אינה בשלמות עד היכן מגיע תקונה וזה בחינת קרבן מנחה שבאה חציה (הינו תפלת העני שאינה בשלמות ומערבת במחשבות מקלקלות הרבה אף על פי כן הקדוש ברוך הוא מקבלת כנ"ל) ומי שמקריב אותה מעלה עליו הכתוב כאלו מקריב מסוף העולם ועד סופו, הינו כנ"ל (שם, הלכות תפלת המנחה, הלכה ז):

צח עקר שמירת הזכרון, הינו לזכר היטב את אלהותו ואדנותו יתברך ולא ישכח אותו לעולם הוא על ידי דבורים קדושים, כי הדבורים הם כלים לקבל על ידם התנוצצות אור אין סוף יתברך, וכל מה שמרבה לדבר ביותר דבורים קדושים הוא ממשיך התגלות אלהותו יותר וזוכה לזכר אותו יתברך ביותר ועל כן צריכין לדבר דבורים הרבה בתורה ותפלה ואל יחרש ואל ישקט ואל יתן דמי לו, כי צריכים דבורים קדושים הרבה מאד כדי שישקבל האור הגדול והנורא הזה של התנוצצות אלהותו יתברך ולקשרו היטב במחו ולבו ולא ישכח אותו לעולם (הלכות תפילת ערבית הלכה ד):

צט מבאר בלקוטי א' סימן רל"ז עקר התחברות שני דברים שהם כמו שני הפכים הוא על ידי נגון, וזה בחינת מה שאמרה לאה בשנולד לוי שהיא בחינת סטרא דנגונא הפעם ילוח אישי אלי וזה סוד מה שמנגנים בכלי זמר על חתונה עין שם ועל כן עקר החבור והדבקות להשם יתברך שהוא מרום ונשגב מאד מזה העולם השפל והגשמי והנמוך מאד אפלו למי שחטא ונתרחק מאד

מֵאָבִיו שֶׁבַשְׁמַיִם הוּא רַק עַל־יְדֵי סֵפֶר תְּהִלִּים שִׁיְסַד דָּוִד הַמֶּלֶךְ,
עָלִיו הַשָּׁלוֹם, שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, שֶׁכָּלּוּל מִכָּל
הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה וְכֵן רוֹאִים בְּחוֹשׁ שֶׁאֲפִלוּ הָאָדָם הֶרְחֹק מְאֹד
מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּמִנָּח בְּדִיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה מְאֹד, עַל פִּי רַב עַל־יְדֵי
נְגוּן שְׁמַנְגוּן וְכוּנָתוֹ לְשָׁמַיִם נִתְעוֹרֵר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּמִזְכִּיר אֶת
עֲצָמוֹ הַיֵּכֶן הוּא בְּעוֹלָם, כִּי עַל־יְדֵי נְגִינָה עִקַּר הַתַּחֲבָרוֹת שְׁנֵי
דְּבָרִים שֶׁהֵם כְּמוֹ שְׁנֵי הַפְּכִים כַּנִּ"ל כֵּן עַל־יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים
שֶׁכָּלּוּל מִכָּל הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה בּוֹדָאֵי יְכוּלִים לְהַתְדַבֵּק וּלְהַתְחַבֵּר
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא כַּנִּ"ל וְזֶה גַם כֵּן בְּחִינַת פְּסוּקֵי
דְּזִמְרָה שֶׁהֵם בְּחִינַת נְגִינָה שֶׁאֹמְרִים קֹדֶם קְרִיאַת־שְׁמַע וְתַפְלָה,
כִּי עַל־יְדֵי־זֶה יוּכַל לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּשַׁעַת קְרִיאַת־שְׁמַע
וְתַפְלָה שֶׁאֵז עִקַּר הַדְּבָקוֹת כִּידוּעַ (שָׁם, הַלְכוֹת נְשִׂיאַת כַּפִּים הַלְכָה ה'):

ק לְכַאוּרָה קָשָׁה, מֵאַחַר שֶׁבְּאַמַּת כָּל הַיְסוּרִים וְהַחֲסָרוֹנוֹת שִׁישׁ
לְהָאָדָם הַכֹּל הוּא לְטוֹבָתוֹ אוֹ לְזָכוֹתוֹ עַל יְדָם לְחַיִּים נְצַחִיִּים אוֹ כִּדֵּי
שִׁינְצִיל עַל־יְדֵי־זֶה מְצָרוֹת יוֹתֵר גְּדוּלוֹת כִּידוּעַ וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם לֹאמַר 'כָּל מַה דְּעָבַד
רַחֲמָנָא לְטָב עָבַד', אִם כֵּן לָמָּה הִזְהִירוּ אוֹתָנוּ חַכְמֵינוּ זְכוֹרָנָם
לְבִרְכָה, לְהַתְפַּלֵּל עַל צָרָכֵינוּ וְחֲסָרוֹנוֹתֵינוּ אֵךְ בְּאַמַּת אַף־עַל־פִּי־כֵן
הָאָדָם צָרִיךְ לְהַתְפַּלֵּל עַל כָּל חֲסָרוֹנוֹתֵינוּ כִּי קֹדֶם שֶׁמֵתְפַלֵּל הָאָדָם
בּוֹדָאֵי הוּא טוֹבָה גְּדוּלָה כָּל מַה שֶׁבָּא עַל הָאָדָם וְאֲפִלוּ יְסוּרִים חֵם
וְשָׁלוֹם, כִּי אֵין לוֹ עֲדִין כִּלִּים וְצַנּוּרוֹת לְקַבֵּל עַל יְדָם שִׁפְעַת הַחֶסֶד,
וְאִם יֵרַד הַחֶסֶד קֹדֶם תְּקוּנֵי הַכִּלִּים יִהְיוּ בְּבְחִינַת רַבּוּי הַשְּׁמֶן הַגּוֹרֵם
כְּבוּי הַנֵּר וְאֵז הַחֶסֶד נִתְהַפֵּךְ לְדִין קָשָׁה חֵם וְשָׁלוֹם, וְיוּכַל לְבוֹא לוֹ
עַל־יְדֵי־זֶה הַזֶּקֶן וְהַפֶּסֶד חֵם וְשָׁלוֹם, מִמְּקוֹם אַחַר וְעַל כֵּן כָּל זְמַן שֶׁאֵין
הָאָדָם מֵתְפַלֵּל עַל חֲסָרוֹנוֹתֵינוּ אֵז הֵם לוֹ לְטוֹבָה גְּדוּלָה אֲבָל עַל־יְדֵי

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תפח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַתְּפִלָּה מִמֵּתִיק הַדִּינִים וּמֵתִקֵּן כָּלִים וְצְנוּרוֹת לְקַבֵּל עַל יָדָם שִׁפְעַת
הַחֶסֶד כִּי עֵקֶר תְּקוּנֵי הַכָּלִים הוּא עַל־יְדֵי תְּפִלָּה (עֵין פְּנִים) וְאִזּוֹ דִּיקָא
אַחַר שֶׁהַתְּפִלָּה כָּרְאוּי תָּבוֹא לוֹ הַשִּׁפְעַת בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי וּבְרִיאֹת
הַגּוֹף בְּאֵין מַחֲסוֹר דְּבָר רַק לְטוֹבָה וְלְבָרָכָה, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יִזְיֵק לוֹ
הַשִּׁפְעַת כָּלִל מֵאַחַר שֶׁכָּבֵר נִתְקַנּוּ עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה כָּלִים וְצְנוּרוֹת
לְקַבֵּל עַל יָדָם שִׁפְעַת הַחֶסֶד (שָׁם, הַלְכוֹת מִלָּה הַלְכָה ה')

קא (ספר המדות מאדוננו מורנו ורבנו הקדוש מוהר"ן, זכר צדיק
וקדוש לברכה, אות ישועה סימן ג' על ידי התבודדות בא ישועה
ועין שם גם אות התבודדות השיחה שאדם משיח בינו לבין קונו
השיחה הזאת נעשה אחר-כך גאולה וישועה לבניו (ועין בראשית
רבה סדר ויצא פרשה ע', שכתב שם על תפלתו של יעקב אבינו, עליו השלום,
אם יהיה אלקים עמדי וכו' נטל הקדוש-ברוך-הוא שיחתן של אבות ועשאן מפתח
לגאולתן של בנים):

קב מבאר בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רט"ו, דע, שיש עשרים
וארבעה בתי דינין (עין אדרא רבא נשא דף קל"ו ובאדרא זוטא דף רצ"ג)
וכנגד כל בית-דין ובית-דין יש פדיון מיוחד להמתיק הדין שיש שם
על כן לפעמים אינו מועיל הפדיון שעושין, כי לאו כל אהד ואהד
יודע כל העשרים וארבעה פדיונות ואפלו אם יודע אותם אינו
עושה כלם, ועל כן כשאינו עושה הפדיון המיוחד לאותו הדין
על-ידי-זה אינו מועיל:

אך דע, שיש פדיון אהד שכולל כל העשרים וארבעה בתי דינים
ויכול להמתיק כל העשרים וארבעה בתי דינים ולזה הפדיון צריך
עת רצון, בחינת התגלות מצח הרצון כמו בשבת במנחה בחינת:
"ואני תפלתי וכו' עת רצון" וכו' אך אפלו הצדיקים לאו כל אהד
יודע זה הפדיון ולא נמצא כי אם חד בדרא שידע זה הפדיון

וּפְעָמִים אֲפִלוּ כְּשֶׁזֶה הַצְּדִיק עוֹשֶׂה פְּדִיוֹן אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵינוֹ מוֹעִיל וְזֶה מַחֲמַת כִּי גַם לְמַעַלָּה תְּאָבִים מְאֹד לְפְדִיוֹן כְּזֶה כִּי לֹא בְּכָל פֶּעַם בָּא לָהֶם מְלִמְטָה פְּדִיוֹן כְּזֶה שְׂיוּכָל לְהַמְתִּיק כָּל הָעֹשְׂרִים וְאַרְבָּעָה בְּתֵי דִינִים בְּבֵת אַחַת וְעַל כֵּן כְּשֶׁבָּא לָהֶם זֹאת הַהַמְתָּקָה הֵם מְשַׁתְּמָשִׁים עִמָּה לְצַרְךָ דְּבָר אַחֵר, דְּהֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵי-זֶה הַפְּדִיוֹן וְהַהַמְתָּקָה נִעְשִׂין גְּרִים כִּי כָּל זְמַן שֵׁישׁ עֲכוּ"ם בְּעוֹלָם חֲרוֹן אֶף בְּעוֹלָם וּבְשִׁמְמַתִּיקִין הַדִּין וְהַחֲרוֹן אֶף נְמַתֵּק הָעֲכוּ"ם וְנִעְשִׂין גְּרִים:

וְזֶה הָיָה עֲבוּדַת מִשָּׁה רַבֵּנוּ, עָלִיו הַשָּׁלוֹם, כָּל יְמֵי חַיָּיו וְגַם לְאַחַר מוֹתוֹ כִּי הִשְׁתַּדֵּל לְקָרֵב הָעַרְב־רַב כְּדֵי לַעֲשׂוֹת גְּרִים, וְגַם בְּמוֹתוֹ נִקְבַּר מוּל בֵּית פְּעוֹר כְּדֵי לְהַמְתִּיק הָעֲכוּ"ם, כְּדֵי שְׂיִהְיוּ נִעְשִׂין גְּרִים וְעַל כֵּן נִסְתַּלַּק בְּשַׁבָּת בְּמַנְחָה שְׂאֵז הוּא עֵת רְצוֹן, כְּדֵי לְהַמְתִּיק כָּל הָעֹשְׂרִים וְאַרְבָּעָה בְּתֵי דִינִים כַּנֶּ"ל כְּדֵי לַעֲשׂוֹת גְּרִים, כִּי כָּל עֲבוּדַת מִשָּׁה לְהַמְתִּיק הַחֲרוֹן אֶף שֶׁל הָעֲכוּ"ם לְרְצוֹן וְעַל כֵּן מְסַפֵּר "מִשָּׁה" הוּא מְמַצֵּעַ בֵּין מְסַפֵּר "שְׂמֻד" לְמְסַפֵּר "רְצוֹן" כִּי הוּא עוֹמֵד תָּמִיד לְהַמְתִּיק הַשְּׂמֻד לְהַפְּכָה לְרְצוֹן כַּנֶּ"ל וְכוּ':

וְעַיִן גַּם בְּלִקוּטֵי א' סִימָן י' מוּבָא שָׁם, כִּי "מִשָּׁה" גִּימַטְרִיָּא "חֲרוֹן אֶף" וּמוּבָן גַּם כֵּן עַל-פִּי מְאָמֵר זֶה וּמְבָאָר בְּ"לִקוּטֵי הַלְכוֹת" הַלְכוֹת בְּרַכַּת הַשַּׁחַר הַלְכָה ה' אֹת כ"ב עַל-פִּי מְאָמֵר זֶה גְּדֵל יְקָרַת הַהַתְּבוּדוֹת, שְׁעַל-יְדֵי שְׂטוּעֵן הָאָדָם וּמְשִׁיחַ וְשׁוֹפֵךְ אֶת לְבוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וּמַגִּלָּה דְּעֵתוֹ וְרְצוֹנוֹ, שְׂרוּצָה מְאֹד לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ רַק מֵהַ יַעֲשֶׂה, הַשְּׂאוֹר שְׂבַעֶסָה מְעַכְבַּב כְּמְאָמֵר הַתְּנָא: 'גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂרְצוֹנֵנוּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וּמִי מְעַכְבַּב, הַשְּׂאוֹר שְׂבַעֶסָה מְעַכְבַּב' וּמְבַקֵּשׁ וּמַתְּחִינֵן לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שְׂיִזְכָּה לְבַטֵּל וּלְהַכְנִיעַ אֶת הַיֵּצֶר הָרָע שֶׁהוּא הַשְּׂאוֹר שְׂבַעֶסָה, עַל-יְדֵי-זֶה מוֹסִיף כַּח וְאֵמֵץ לְהַצְּדִיק הַיָּמֵת שְׂעוֹסֵק תָּמִיד עַל-יְדֵי הַפְּדִיוֹן הָעֲלִיוֹן הַנֶּ"ל שְׂנַמְשָׁךְ מִמִּצַּח

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תל"ג צמח מנהרצ'ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדיך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"
 "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות </p></div>

הַרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן, לְהַמְתִּיק הַחֲרוֹן אֶף שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מִקָּרֵב הַרְחֻקִים שִׁישׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּמַעֲלָה אוֹתָם מִשְׁמַד לְרְצוֹן, וְעַל-יְדֵי הַשִּׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנֵי הַנַּ"ל הָאָדָם זֹכָה לְהַתְחַזְּקוֹת הַרְצוֹן וּמִמְשִׁיד עַל עֲצָמוֹ גַּם כֵּן הָאֲרֶת מִצַּח הַרְצוֹן הַנַּ"ל לְבַטֵּל מֵאֲתוֹ הַשְּׂאוֹר שְׁבַעֲסָה הַנַּ"ל וְאִם יִהְיֶה חֶזֶק בְּזֶה מְאֹד אִזּוּ בּוֹדָאי סוֹף כָּל סוֹף יִתְקַן הַכֹּל עַל-יְדֵי כַח הַצְּדִיק הַגָּדוֹל שְׁעוֹסֵק בַּפְּדִיּוֹן הָעֲלִיּוֹן הַכּוֹלֵל הַנַּ"ל הֵן בְּחַיּוֹ וְהֵן לְאַחַר מוֹתוֹ כִּי שָׁם נִתְתַּקַּן הַכֹּל:

וְעַיִן שָׁם עוֹד אוֹת ס"ה, אֲשֶׁר עַל כֵּן חָלִילָה לְהַמְבִּיא הַפְּדִיּוֹן לְהַרְהֵר אַחֲרֵי הַצְּדִיק הַגָּדוֹל הָעוֹשֶׂה הַפְּדִיּוֹן הָעֲלִיּוֹן הַכּוֹלֵל הַנַּ"ל אֶף שְׁעַדִּין לֹא הִגִּיעַ אֵלָיו יְשׁוּעָתוֹ כִּי בּוֹדָאי הוּא לוֹ לְטוֹבָה נִפְלְאָה כִּי נַעֲשֶׂה בְּעַלֵּי תִשׁוּבָה כַּנַּ"ל, וְזֶה צָרִיד כָּל אָדָם כִּי זֶה עֶקֶר הַיְשׁוּעָה וְהַרְחֻמִּים לְזָכוֹת לְשׁוֹב לְהַשִּׁים יִתְבָּרַךְ וְלִהְנַצִּיל מִעוֹנוֹת וְגַם הֵלֵא בְּאַמַּת צָרִיד כָּל אָדָם לִישׁוּעוֹת רַבּוֹת מְאֹד וּבּוֹדָאי בְּהַתְמַתְקָה הַגָּדוֹלָה הַזֹּאת שִׁיחֵיו נַעֲשִׂים עַל יְדָה בְּעַלֵּי תִשׁוּבָה כְּלוּלִים כָּל הַיְשׁוּעוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת כִּי כָּל הַצָּרוֹת חֵם וְשָׁלוֹם, חֵם מִהַסְתָּרֶת פָּנִים מִבְּחִינַת חֲרוֹן אֶף הַנַּ"ל, כְּמוֹ שְׁכַת-טוֹב: "הֵלֵא עַל כִּי אֵין אֱלֹקֵי בְּקָרְבִי", שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲבוּדָה זָרָה וְחֲרוֹן אֶף "מִצְאוּנֵי הַרְעוֹת הָאֵלֶּה" וְעַל-יְדֵי הַפְּדִיּוֹן הַנַּ"ל נִמְתַּק הַכֹּל וּמִמִּילָא יִהְיוּ נִמְשָׁכִין עַל-יְדֵי-זֶה בְּהַמְשִׁךְ הַזְּמַן כָּל הַיְשׁוּעוֹת שֶׁהוּא צָרִיד לָהֶם בְּכָל מִינֵי הַרְחֻבוֹת וְשְׁלֵמוֹת לְנִצָּחַת, אֲךְ שְׁצָרִיכִים לְהַתְמַהֲמָה, וְהַמְאַמִּין לֹא יַחוּשׁ:

וְזֶה "יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל ה' כִּי עִם ה' הַחֶסֶד", הֵינּוּ שְׁבּוֹדָאי יַעֲשֶׂה חֶסֶד אֲךְ "וְהַרְבֵּה עִמּוֹ פְּדוּת", הֵינּוּ שִׁישׁ עִמּוֹ הַרְבֵּה פְּדוּת וַיְשׁוּעוֹת שְׁצָרִיד לְהוֹשִׁיעַ אֶת הָאָדָם עַל כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לְמַלְאֵת לוֹ חֶסְרוֹנוֹ מִיַּד וְצָרִיד רַק לְיַחַל וּלְהַמְתִּין לִישׁוּעַת הַשֵּׁם, עַד שִׁיפְדֶה אוֹתוֹ מִהַצָּרָה

היותר גדולה ואחר-כך יושיעו גם בזה והעקר מה שהוא יתברך
 פודה את ישראל מכל עוונותם על-ידי הפדיון העליון הנ"ל וזה
 בחינת: "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו", שזה בחינת
 עשית גרים שעל-ידי הפדיון העליון הנ"ל (וזה גם כן בחינת והרבה עמו
 פדות והינו הפדיון הגדול הנ"ל שכוללת כל הפדיונות של כל העשרים וארבעה
 בתי דינים):

ועל כן צריכין להמתין וליחל לה' וכל מה שיתחזק יותר לקוות
 לה' ולבל לדחק את השעה תתקרב ישועתו יותר כי על-ידי הקווי
 והבטחון בעצמו תצמח ישועתו בקרוב וכו', ועין שם עוד וממילא
 מובן שצריך האדם להרבות בשיחה בינו לבין קונו הנ"ל כדי
 להוסיף כח ואמץ להצדיק האמת שעוסק בזה הפדיון העליון
 הכולל הנ"ל שעל ידו נמתק ונתתקן הכל כנ"ל ונראה לעניות
 דעת המעתיק שמכל זה מובן שרש הדברים מה שהבאתי לעיל
 אות הקדם מ"ספר המדות", שהשיחה שאדם משיח בינו לבין קונו
 נעשה אחר-כך גאלה וישועה לבניו, כי בודאי יכול לזכות על-ידי
 זה שתבוא ישועתו בהמשך הזמן גם אליו בעצמו כנ"ל, אך אף
 אם לא יזכה לזה בעצמו בודאי תבוא על-ידי זה הגאלה והישועה
 לבניו אמר המעתיק: ראיתי לחבר סוף הספר בתחלתו ולהעתיק
 תמצית הדברים היוצאים מהדרוש הנפלא מספר "לקוטי הלכות"
 (ארח חיים הלכות ראש חדש הלכה ה') שנתיסד על המאמר "תהלים
 מסגל לתשובה" בלקוטי תנינא סימן ע"ג שנעתק בתחלת הספר
 הזה אות א' ועל המאמר "התבודדות הוא מעלה עליונה מאד"
 בלקוטי תנינא סימן כ"ה שנעתק בהספר הזה אות ב', שמדבר
 בו הרבה מגדל מעלת הזוכה לפרש שיחתו לפני השם יתברך
 לבקשו שיקרבו לעבודתו יתברך, ומגדלת הענין לעשות מתורות

זֶה הַחֹק נֶתַן וְלֹא יֵעָבֹר

ה'תנ"ב ❦ זמור מזהרנית זצ"ל "צדק צני מצודה שדף צחד מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" ❦
 ❦ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

תפלות וזה הוא תכן דבריו הקדושים בההלכה הנ"ל:

א על-פי המאמרים האלה הנ"ל יתבאר ענין ראש-השנה ויום-הכפורים וסכות וארבעה מינים והושענא רבא ושמיני עצרת וכו' כי כל עבודתנו בימים האלה שמראש-השנה עד שמיני עצרת הכל בשביל המלכות דקדושה לבנותה פרוץ שלם וליחדה עם זעיר אנפין כמבאר בפונות, הינו שכל פונתנו בימים האלה לבנות את התפלה להקים אותה מנפילתה כי עכשו התפלה שהיא בחינת מלכות דוד נפלה מאד כמאמר רבותינו זכרונם לברכה, "כרם זלת לבני אדם", אלו דברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם ומאי ניהו תפלה וזה עקר כל עבודתנו בימים הללו להקים את התפלה בחינת מלכות ולבנותה בנין שלם:

והנה יש שני בחינות תפלות; יש תפלה שהיא למטה מהתורה והיא טפילה להתורה ויש תפלה שהיא בחינה אחת עם התורה מממש וגם היא גבוהה מהתורה, הינו כי יש תפלה שמתפללין על צרכיו, דהינו על פרנסה ובנים וחיים ורפואה וכו' וזאת התפלה נקראת חיי שעה והיא למטה מהתורה וטפלה אליה:

כי בודאי מי שמתפלל על צרכי גופו ואינו מתכוין כלל בשביל התורה רק הוא מתפלל שיתן לו השם יתברך בני חיי ומזוני וכו' להנאתו ולצרך גופו, זאת התפלה בודאי אין לה שלמות כלל כי מי שאינו מסתכל על התכלית האחרון האמתי למה לו חיים ומה הנחת רוח להשם יתברך מתפלתו שמתפלל שיתן לו השם יתברך פרנסה וממון בשביל למלאת תאוות בטנו, ויכול להיות שיהיה בבחינת עשר שמור לבטלו לרעתו, ועל כן על תפלות כאלו קורא תגר בזיהר הקדוש 'צווחין ככלבין הב לן חיי הב לן

מִזֹּנָי וְכוּ' (אָמַר הַמַּעֲתִיק: בְּזֶה יְכוּלִין אָנּוּ לְפָרֵשׁ כְּפִשּׁוּטוֹ מֵהַ שְּׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, (מִסְפֶּקֶת יוֹמָא י"א): וְדַבְּרֵת בָּם, וְלֹא בַתְּפִלָּה, הֵינּוּ עַל
תְּפִלוֹת כְּאֵלֶּה, עַיִן שָׁם בְּפִרוּשׁ רַש"י וְתוֹסְפוֹת) כִּי אֵין לְהַשִּׁים
יְתַבְרַךְ נַחַת מִתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּשִׁבִיל צְרִיכֵי הַגּוֹף כִּי אִם כְּשִׁזְזָה
הַמַּתְפַּלֵּל מִתְכוּוֵן בַּתְּפִלָּתוֹ בְּשִׁבִיל קִיּוּם הַתּוֹרָה שִׁיְהִיָּה לוֹ בְּנֵי חַיִּי
מִזֹּנָי, כִּדִּי שִׁיזְכֶּה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יְתַבְרַךְ וְלִקְיָם תּוֹרָתוֹ וּמְצוּוֹתָיו
בְּאַמֶּת וְאִם כּוֹנֵנָתוֹ בְּאַמֶּת בְּשִׁבִיל זֶה בּוֹדֵאֵי יֵשׁ לְהַשִּׁים יְתַבְרַךְ נַחַת
רוּחַ מִתְּפִלָּה זֹאת רַק אֶף־עַל־פִּי־כֵן תְּפִלָּה כְּזֹאת הִיא לְמַטָּה
מִהַתּוֹרָה וְטִפְלָה אֵלֶיָּהּ כִּי הֵלֵא הָעֶקֶר הוּא הַתּוֹרָה רַק הוּא מִתְפַּלֵּל
עַל צְרִיכֵי הַגּוֹף בְּכִדִי שִׁיּוּכַל לְקַיֵּם עַל־יְדֵי־זֶה אֶת הַתּוֹרָה, וְעַל כֵּן
תְּפִלָּה כְּזֹאת הִיא טִפְלָה לְהַתּוֹרָה וְלְמַטָּה מִמֶּנּוּ וְעַל הַמַּאֲרִיךְ
בַּתְּפִלָּה כְּזֹאת אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, 'מִנִּיחִין חַיִּי עוֹלָם
וְעוֹסְקִין בְּחַיִּי שְׁעָה' כִּי הֵלֵא אֶף־עַל־פִּי־כֵן לָעֵת עָתָה הַתְּפִלָּה זֹאת
הִיא בְּשִׁבִיל צְרִיכֵי הַגּוֹף שִׁזְזָה חַיִּי שְׁעָה, רַק שְׂצָרִיכִין אוֹתָהּ בְּשִׁבִיל
הַתּוֹרָה שֶׁהִיא חַיִּי עוֹלָם עַל כֵּן בּוֹדֵאֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּעֶצְמָהּ בּוֹדֵאֵי
גְּדוּל מִתְּפִלָּה כְּזֹאת, וְתְּפִלָּה כְּזֹאת צָרִיךְ שְׂמִירָה גְּדוּלָה שְׂלֹא
יִתְאַחֲזוּ בָּהּ הַחִיצוֹנִים, הֵינּוּ כִּי מֵאַחַר שְׂמִתְפַּלֵּל עַל צְרִיכֵי הַגּוֹף רַק
שְׂכוֹנֵנָתוֹ בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה עַל כֵּן בְּקַל תּוּכַל הַסְטָרָא אַחֲרָא לְהַתְאַחֲזוּ
בוֹ וְלַהֲטוֹת כּוֹנֵנָתוֹ בְּשִׁבִיל צְרִיכֵי הַגּוֹף בְּעֶצְמוֹ: